

## Gedeelde grond 6: Jan Van den Borre

### Transcriptie

**Jan:** [00:00:00] We kondigen niet aan wat we gaan veranderen, we doen het gewoon. Als we op voorhand al zeggen dat we dit niet meer gaan doen en dat wel, krijgen we meteen kritiek: *“we zijn het gewoon om dat zo te doen”*. Nu kunnen mensen alleen maar verrast worden.

**Ann:** [00:00:12] Welkom bij *Gedeelde grond*, waarin kunstprofessionals in Vlaanderen praten over wat hen bezighoudt en hoe ze de toekomst zien van het mooie veld dat we met z'n allen delen. Mijn naam is Ann Overbergh en vandaag praat ik met Jan Van den Borre, artistiek directeur bij MA Festival. Het MA Festival in Brugge wil vernieuwing brengen in de wereld van de oude muziek. Hoe het MA Festival zijn missie precies in de praktijk brengt, daarover ga ik in gesprek met artistiek directeur Jan Van den Borre. We praten ook over hoe hij kijkt naar ons kunstenveld *at large* en naar de toekomst ervan. Welkom Jan.

**Jan:** Dankjewel.

**Ann:** Vernieuwing brengen in oude muziek. Wat betekent dat? Hoe doe je dat?

**Jan:** [00:00:54] Dat is een zeer goede vraag. Dat klinkt een beetje als een paradox natuurlijk en dat is het eigenlijk ook wel. Er is in de oude muziek de laatste tijd heel weinig vernieuwing. Veertig jaar geleden was de sector wél zeer drastisch vernieuwend, maar sindsdien zijn we in een soort status quo gegaan. Ik zeg het nu zeer negatief - maar misschien mag dat wel eens. Ik merk het bij een groot deel van ons festivalpubliek, dat een heel trouw publiek is. Zij hebben de neiging om terug te kijken naar hoe het vroeger was. Ik word steeds geconfronteerd met mensen die zeggen: *“In dat jaar is Jordi Savall geweest en dat was een ongelooflijk concert, maar dat soort dingen maken we niet meer mee.”* En dat klopt helemaal niet.

Vernieuwing gaan zoeken in die oude muziek is voor mij in eerste instantie - en dat is een beetje een open deur intrappen - vooral kijken naar wat er nu leeft: wie zijn nu de voor de hand liggende artiesten en wie maakt nu het mooie weer in de oude muziek? En dat zijn er eigenlijk heel wat. Het is een heel breed veld met veel spelers. Maar vernieuwing brengen in die oude muziek - en vooral in ons festival - betekent voor mij ook zeer

concreet: connectie opzoeken met andere kunstvormen en vooral met wat er leeft in de maatschappij. Dat zijn we heel sterk kwijtgeraakt in de oude muziek. We zijn een zeer decoratieve sector geworden: we programmeren mooie concerten en dat is het. Maar dat is voor mij veel te weinig.

**Ann:** [00:02:23] Kunst voor de kunst.

**Jan:** [00:02:23] Kunst voor de kunst, ja.

**Ann:** [00:02:25] Ik heb drie dingen gehoord. Wat leeft er nu, en dan hebben we het over trends en tendensen, waarvan interdisciplinariteit of multidisciplinariteit er één is. Je hebt het ook expliciet over de maatschappij. Zou je wat dieper kunnen ingaan op die maatschappelijke trends of de manier waarop je je vanuit oude muziek daartoe kan verhouden?

**Jan:** [00:02:51] Ja, dat is misschien de moeilijkste vraag. Ik vind dat sowieso een zeer belangrijke conditie voor het programmeren van concerten. Wat betekent zo'n concert voor ons en wat zegt het over hoe wij met de maatschappij kunnen omgaan? Een concreet voorbeeld: we programmeren dit jaar de groep Servir Antico van Catalina Vicens. Zij hebben een programma gemaakt rond een tekst van Christine de Pizan, *La Cité des Dames* (1405). Daarin wordt een utopische maatschappij geschetst waarbij elke vrouw een steen is in een gebouw. Kort door de bocht gaat het over een utopische maatschappij die wordt geleid door vrouwen. Dat kan een heel mooi middeleeuws concert opleveren, maar kan ook een mooi vertrekpunt vormen om een gesprek op te starten, een tekst te schrijven of te reflecteren over het vrouwbeeld in de (oude) muziek, de kunst en de maatschappij in het algemeen. Toch iets dat heel sterk leeft nu ... Daarom heb ik aan Dominique De Groen gevraagd om een spiegeltekst te schrijven bij de tekst van Christine de Pizan. Dominique is een jonge schrijfster die zich bezighoudt met feministische literatuur en veel futuristische feministische literatuur gelezen heeft.

**Ann:** [00:04:04] Dan hebben we het dus over discours rond en reflectie over wat bepaalde werken van toen vandaag nog kunnen betekenen, eerder dan nieuw werk. Dat zou pas een paradox zijn: nieuw werk in de oude muziek. Of wordt dat ook gemaakt?

**Jan:** [00:04:19] We gaan ook nieuw werk laten maken, maar met de nodige voorzichtigheid. Ik wil mij behoeden voor het « vakjes aanvinken » door gewoon twee disciplines naast elkaar te laten bestaan zonder intrinsieke connectie.

Deze zomer laten we de groep van luitiste Sofie Vanden Eynde een werk brengen van Heleen van Haegenborgh. Dat moet steek houden. Ik heb niet gewoon gevraagd aan Sofie: *“Maak een programma en incorporeer er hedendaagse muziek in.”* Ik heb

gevraagd: *“We zitten in een stad met veel kanalen en kant. Kunnen we daar even over nadenken? Wat kan dat zijn? Kunnen we ergens een artistieke of muzikale link vinden tussen het banale gegeven van kant in de straten van Brugge?”* Sofie is met een subliem idee gekomen waarin de muziek van Heleen steek houdt en zelfs noodzakelijk is. Dat vind ik interessanter dan gewoon een concert te doen dat het vakje van hedendaagse muziek aanvinkt.

**Ann:** [00:05:20] Met deze podcast is het de bedoeling dat we samen kijken naar het kunstenveld *at large*: naar je eigen discipline, maar ook naar andere en naar wat volgens jou de mogelijke risico's, uitdagingen of kansen zijn in het veld. Ik ben benieuwd naar waar jij van droomt als we het over ons mooie kunstenveld in de Vlaamse gemeenschap hebben, en naar waar je voor vreest. Je mag zelf kiezen waar we beginnen.

**Jan:** [00:05:54] Die twee hangen ongelooflijk met elkaar samen, vind ik. Het is een heel dunne lijn. Waar ik van droom: ik zou het fantastisch vinden als we ons festival geen oude muziekfestival meer zouden moeten noemen. Ik heb het gevoel dat we veel meer zeggen dan doen en dat dat onvoldoende is. We maken een festival voor oude muziek. Daar is een bepaald publiek voor, die mensen blijven terugkomen en dat kunnen we tot in den treure toe herhalen. Mijn vrees is dat dat effectief gaat gebeuren en dat we daardoor publiek gaan verliezen. Ik wil het niet zozeer hebben over publieksuitbreiding, want ik zie dat niet als een probleem. Ik denk dat daar heel veel mogelijkheden zijn. Maar de oude muziek is een zeer dogmatische sector geworden. Er zijn een aantal dingen in steen gebeiteld in 1975 en we blijven die stenen tafels telkens opnieuw bovenhalen, en dat vind ik zeer beperkend. Het is een sector die aan het scleroseren is en mijn grootste vrees is dat die gaat blijven scleroseren.

Mijn grootste droom is dat we de schotten tussen al die verschillende sectoren kunnen verwijderen. Er is extreem veel overlap tussen verschillende publieken, alleen willen we dat niet zien. Wij komen heel vaak niet op de radar van een bepaald publiek terecht, net als heel veel kunstuitingen ook niet op mijn radar terecht komen. En ik ben nochtans iemand die heel veel rondkijkt. Hoe kunnen we daarmee omgaan? Dat kan alleen door dingen te gaan doen en niet alleen te spreken. Wij kunnen mensen uitnodigen om bij ons te komen cureren, programmeren, spelen, beeldende kunst maken, fotograferen, teksten schrijven ... in de hoop dat zij hun eigen publiek meebrengen, maar vooral dat daar iets uitkomt dat groter wordt dan de som der delen.

**Ann:** [00:07:24] Is dat een gegeven dat je terugziet in andere disciplines ook? Of is het eigen aan de wereld van de oude muziek om in een format te blijven werken, terwijl er veel interdisciplinaire vernieuwing mogelijk is, en daardoor ook een overlap van publieken?

**Jan:** [00:07:47] Ik denk dat dat overal het geval is. Ik probeer naar van alles te gaan kijken en luisteren. Je komt dan telkens in andere publieken terecht. Ik denk dat alles de neiging heeft om te scleroseren, vooral als iets succesvol blijkt te zijn. Dan krijgen we niche publieken: opera doet het heel goed, dans doet het heel goed, net als muziektheater, wat een ongelooflijk sterke sector is. Ze hebben allemaal een eigen publiek. Waarom komen die mensen niet naar Bach luisteren? En waarom gaan wij niet kijken naar een nieuw muziektheaterwerk?

Toch beginnen steeds meer makers over het muurtje te kijken. Neem *Vake Poes* van Lisaboa Houbrechts, daar zit *Johannespassie* in. Iemand als Aïda Gabriëls maakt ongelooflijk sterk werk, net als Tom Goossens. Maar die cross-overs beginnen altijd in een andere sector en nooit bij oude muziek. Wij zijn blij dat we kunnen doen wat we al veertig jaar doen, en veel programmatoren vrezen dat we ons publiek kwijtraken als we iets anders gaan doen. Maar dat geloof ik absoluut niet.

**Ann:** [00:08:48] Nee, er komt ook altijd nieuw publiek bij dat openstaat voor nieuwe prikkels.

**Jan:** [00:08:52] Wat ons publiek betreft: wij kondigen niet aan wat we gaan veranderen, we doen het gewoon. Als we op voorhand zouden zeggen dat we dit niet meer gaan doen en dat wel, krijgen we meteen kritiek: *“we zijn het gewoon om dat zo te doen”*. Nu kunnen mensen alleen maar verrast worden.

**Ann:** [00:09:07] Mensen zijn soms ook bang dat de kwaliteit achteruit gaat.

**Jan:** [00:09:13] Ja, en nog veel erger: dat hun comfort gaat verdwijnen. Wij hebben als het ware een publiek dat het gewoon is om in een dikke BMW te rijden. Ik bedoel dat als metafoor: ze willen in een grote auto rijden en comfortabel zijn. Ze willen in die auto stappen en alles herkennen, terwijl ze het in een ander type auto misschien ook wel leuk zouden vinden. Maar als we dat op voorhand zeggen, wordt hun verwachtingspatroon doorbroken en worden ze ongerust.

**Ann:** [00:09:39] Moet je dan niet teveel van alle markten thuis zijn? Ik had het vooral over het artistiek inhoudelijke, maar ik hoor in jouw antwoord dat het misschien meer gaat over wie de personen zijn met wie je praat, wat hun gender is, hun etnische culturele achtergrond, of ze eventuele beperkingen hebben ... Over identiteit en perspectieven van waaruit mensen kijken. Die vertellen ook iets over hoe zij naar de codes in verschillende circuits kijken.

**Jan:** [00:10:10] Dat vind ik extreem belangrijk. In de oude muziek zijn wij het zo gewoon geworden dat we mensen identificeren aan een functie of een instrument. Een sopraan is

een sopraan, om het even wie het is. Het is een goede of het is een slechte, maar een sopraan is een sopraan. Iemand die fluit speelt, is een fluitist. Maar dan verliezen we zoveel facetten van die persoon, die eigenlijk heel belangrijk kunnen zijn voor datgene waar we hen voor vragen. Een concreet voorbeeld: er is een Canadese bas die zich identificeert als non-binair en vanuit een heel specifieke culturele achtergrond komt. Als die een cantate als *Ich Habe Genug* zingt, dan heeft dat voor mij een volledig andere invulling dan wanneer een generische bas die muziek zingt. Er hangt plots een bepaalde identiteit aan vast, iets dat we in de oude en in de klassieke muziek kwijtgeraakt zijn. We hebben alles zodanig geësthetiseerd en vernauwd naar een bepaalde functie dat ons verwachtingspatroon enkel daarover gaat. Terwijl het net heel sterk kan zijn om je identiteit mee te brengen. Een ander voorbeeld: ik ben een heel grote fan van Nick Cave en heb veel concerten van hem meegemaakt. Wat er bij hem de laatste tijd gebeurt, gelinkt aan zijn persoonlijke historie, is zo extreem sterk. Dat hebben we in de oude muziek niet. Het zou nochtans versterkend werken voor ons festival enerzijds, maar anderzijds ook voor de sector en voor muziek in het algemeen.

**Ann:** [00:11:41] Je kan je ook niet vastlopen omdat de tijdgeest altijd verandert, net als de context waarin dat werk gebracht wordt.

**Jan:** [00:11:47] Ja, ik denk dat het Susan Sontag was die schreef: "*Literature is the education of the heart*". Zij had het over literatuur, maar dat kan uitgebreid worden. We bekijken alles zodanig cognitief, zeker in oude muziek. Het moet hip zijn en op de juiste instrumenten gebracht worden, maar we laten een volledige emotionele lading buiten beschouwing, zowel bij het publiek als bij de artiesten. Die brengen we niet mee in de zaal.

**Ann:** [00:12:12] Of we willen het ervaren vanuit een esthetische beleving, die natuurlijk ook emotioneel kan zijn, maar pas in tweede instantie.

**Jan:** [00:12:18] Die esthetische beleving is extreem belangrijk, maar wat we daarbij lijken te vergeten is dat esthetische beleving ook veel engagement kan inhouden. Er is de voorbije jaren veel veranderd: we moeten alles kunnen *liken* en alles wordt zeer geësthetiseerd, waardoor we die zware, emotionele en geëngageerde lading vaak kwijt zijn. Bij iemand als Nick Cave vind ik die wel terug, net als in opera en muziektheater. In die genres is die lading misschien makkelijker in te vullen, maar dat wil niet zeggen dat we die uitdaging niet moeten aangaan. De mogelijkheden zijn er! Ik refereer terug naar het begin: wat kan vernieuwing zijn in oude muziek? Wat leeft er in de nieuwe generatie? Bij de jongere muzikanten binnen de oude muziek, de twintigers, leeft de notie van identiteit veel meer. Waar we vroeger naar een concert gingen en iedereen in hetzelfde kunststoffen kostuum zagen staan, zien we nu plots iemand met een hele mooie

tatoeage en volledig andere kleren. Dat is nog maar een fractie van iemands identiteit en toch levert dat andere concerten op.

**Ann:** [00:13:23] Ik wil je ook nog vragen naar uitdagingen en kansen voor de samenwerkingen, relaties of dynamieken tussen verschillende spelers in het veld. Met deze podcast willen we ook *nurtured* werken voor de samenhang tussen spelers in het veld. Ik vraag mij dus af of je daar dingen ziet die jou zorgen baren of net schone tendensen die we moeten koesteren en voeden.

**Jan:** [00:13:58] Wat ik zie gebeuren - en dat vind ik ongelooflijk sterk - is dat we weg evolueren van vastgeroeste formats. Onlangs maakte Lieselot De Wilde een eerste eigen voorstelling. Nadien zaten we op café en hadden we het over hoe ze die creatie in de markt ging zetten. Was dat nu een concert, muziektheater, een voorstelling, een performance? Dat is meteen ook de achillespees van zo'n project: als je iets niet specifiek kan benoemen, is het heel moeilijk om het te *marketen* naar een publiek. Maar het gebeurt wel. Het is een performance die in Concertgebouw Brugge staat, maar die evengoed in een kunstgalerie of in de publieke ruimte kan staan. Dat vind ik zo mooi en dat moeten we gaan opzoeken.

**Ann:** [00:14:41] Is de kans of de uitdaging dan om voldoende collega's in het veld te hebben die dat ook zo zien en die daar interesse en middelen voor hebben? Om nog even terug te komen op wat je zei over de samenleving en maatschappelijke tendensen enerzijds en die sclerosering anderzijds: heeft het er ook mee te maken dat mensen die succesvol zijn te lang op hun positie blijven zitten? Het publiek dat graag comfortabel is, komt daarop af. Dus je zit met een spanning tussen gevestigde waarden en nieuw talent. Zie jij dat ook zo? Voel ik dat juist aan?

**Jan:** [00:15:28] Ja, dat klopt volledig. Het is waar dat ons publiek een aantal personen idoliseert, waarmee ik geen afbreuk wil doen aan de kwaliteit van die sterke personages in de oude muziek. Maar de jongere generatie - die twintigers waar ik het al over had - krijgt veel minder de kans om langzaam te groeien in een bepaalde rol. Het moet er meteen op zijn. En dat speelt nog veel meer bij vrouwen dan bij mannen. Als een vrouw een productie maakt, moet het meteen goed zijn. Als een jonge man een productie maakt, kan die al eens op zijn bek gaan en dan toch nog een leuke evolutie tegemoet gaan.

In die jongere generatie zien we een repertoireshift naar oudere muziek. Er zijn heel veel interessante ensembles in de middeleeuwse en vroege renaissance muziek. Daar zijn een aantal sterke vrouwelijke muzikale leiders opgestaan. Waarom specifiek in die muziek? Omdat er in de latere genres geen plaats is. Daar zijn een aantal grote oude eiken die alle plaats innemen en geen vierkante centimeter over laten voor iemand

anders. De interessante makers zoeken dus naar een ander repertoire en leveren daar ongelooflijk werk, met als leuk gevolg dat dit muziekgenre nu een echte *revival* meemaakt. Heel interessant, en veel meer identiteitsgebonden, met een open blik naar maatschappij, naar mens, naar gender. Dat is in dat latere repertoire niet gebeurd, omdat daar een aantal ouderen - vooral mannen - zitten die de boel stevig domineren.

**Ann:** [00:17:16] Je kan je afvragen welk talent en welk werk we op die manier mislopen.

**Jan:** [00:17:21] Absoluut.

**Ann:** [00:17:22] Je zei dat mannelijke artiesten op hun bek mogen gaan of fouten mogen maken, dat men voor hen iets milder lijkt te zijn dan voor vrouwen. Hoe denk je dat dat komt? Zijn het de curatoren en artistiek leiders die zo streng zijn of het publiek, of beide?

**Jan:** [00:17:48] Ik denk beide. Het begint uiteraard bij de curatoren en de artistieke leiders, want zij hebben de functie om die mannen en vrouwen te programmeren. Een man krijgt blijkbaar veel meer de mogelijkheid om te proberen, terwijl een vrouw het meteen moet doen. Dat vind ik zo sterk bij Lila Hajosi. Zij praat er niet over, zij doet gewoon. Zij heeft zang gevolgd, maar zingt om één of andere reden niet meer. Ze heeft blijkbaar een traumatische ervaring meegemaakt, maar wil er niet over spreken. Ze is dan maar gaan dirigeren en ze doet dat subliem. Ze moet vechten tegen een aantal vooroordelen, maar doet dat met inhoud.

**Ann:** [00:18:28] Ik ben blij dat je erbij vermeldt dat ze moet vechten, want je hoort wel vaker: *“Doe het dan. Als je talent hebt, kom je er wel.”* Maar wat als het *playing field* niet gelijk is ...

**Jan:** [00:18:42] Dan is het onze taak om een groot draagvlak te zoeken. We gaan haar - *spoiler alert* - op MA Festival programmeren samen met ICTUS. We hebben een heel interessant programma gevonden waarbij we heel oude muziek kunnen combineren met nieuw geschreven werk. ICTUS was aanvankelijk een beetje wantrouwig, maar na één *zoom*-gesprek met Lila waren ze van hun paard gebliksemd.

**Ann:** [00:19:08] Waarom waren ze wantrouwig?

**Jan:** [00:19:10] Jonge vrouw, oude muziek ... Moeten we dat wel doen? Maar het leek hen wel interessant om op MA Festival te staan. Nadien kreeg ik een mail met daarin: *“Wauw, wat hebben wij daarnet meegemaakt? We hebben een zoom-gesprek gehad met wel tien ideeën per minuut, dit wordt gewoon super.”* Daarvoor doen we het natuurlijk.

**Ann:** [00:19:29] Dus dit is niet alleen internationaal, maar ook in Vlaanderen aan de hand?

---

---

**Jan:** [00:19:36] Ja, absoluut.

**Ann:** [00:19:38] Ik mag het misschien geen misogynie noemen, maar toch een soort vooroordeel tegenover vrouwelijke makers. We hadden het daarnet ook over Ria Verhaeghe die je had ontmoet. Vertel eens.

**Jan:** [00:19:49] Ria Verhaeghe is een Brugse kunstenares die ik heb ontmoet op aanraden van Kathleen Weyts van HART Magazine. Ik probeer sowieso met alle lectoren in Brugge te spreken om te weten wie ze zijn en wat er leeft. Ria is een kunstenares van in de zeventig, maar ik had nog nooit van gehoord. Ondertussen voer ik een heel leuke e-mailconversatie met haar over van alles en nog wat. Zij maakt bloedmooi werk, maar heeft altijd in de schaduw gestaan van de grotere mannen. Nu wordt ze toch ontdekt, net omdat ze een vrouw is van in de zeventig. Dat is blijkbaar momenteel een belangrijke niche binnen de markt, wat op zich ook weer compleet fout is, natuurlijk. Maar de inhoud die ze brengt is overweldigend goed. Ze deelt de wereld in in bepaalde categorieën die ik muzikaal dramaturgisch super interessant vind. Misschien gaan we daar ooit wel iets mee doen, als een soort *framework* binnen een lijn in het festival of zo.

**Ann:** [00:20:44] Daar kijken we naar uit. De laatste vraag die ik aan elk van onze *interviewees* wil stellen: als er iets is wat je kwijt wil aan je collega's in de sector *at large*, een boodschap die je wil meegeven, wat zou dat zijn?

**Jan:** [00:21:06] Oh, ik denk dat je daar heel veel antwoorden op gaat krijgen. Het gebeurt al deels, maar ik denk dat we nog veel meer met elkaar in dialoog moeten gaan. Er zijn een aantal sectoren binnen het grote kunstenveld die elkaar zeer goed kennen, maar er zijn er ook een aantal die elkaar helemaal niet kennen. Er is niet alleen overlap qua publiek, maar ook qua thema's en esthetiek, dramatische invulling, *narratives*... We moeten gewoon heel veel met elkaar praten. Ik merk dat er veel sectormomenten zijn die binnen een bepaalde niche blijven. Ik kom net uit een REMA-meeting. REMA is het Europese netwerk voor oude muziek in Italië en dat is toch een beetje preken voor de bekeerden. We kennen elkaar allemaal, we weten wat we doen. We zoeken naar *common ground*, maar eigenlijk willen we dat niet, want iedereen wil zijn eigen ding doen. En ik ben de eerste die daar schuldig aan is, want ik wil ook mijn eigen festival maken en niet zomaar instappen in een systeem van anderen. Maar er is wel een aanzet tot dialoog en uit elke dialoog die we aangaan leren we wel iets, denk ik. Dat moeten we binnen het algemene kunstenveld nog veel meer gaan doen.

**Ann:** [00:22:13] Jij zou dus het liefst sectordagen of sectormomenten zien waarop verschillende disciplines en niches elkaar ontmoeten en met elkaar in gesprek kunnen. Is dat iets wat een steunpunt organiseert? Of is begin je daar zelf aan door collega's uit andere disciplines uit te nodigen voor de opening van jouw festival, bijvoorbeeld?

**Jan:** [00:22:32] Daar begint het mee. Dat proberen we met het festival ook te doen. Ik probeer heel veel gesprekken aan te gaan. Eerst en vooral met muzikanten uiteraard, maar ook met beeldende kunstenaars en schrijvers. En ik merk dat dat 100% slaagkans geeft: je haalt daar altijd wel iets uit. Wat zouden we er kunnen uithalen als we dat echt groter en sectorieel zien? Wij gaan inderdaad veel mensen uit andere genres en niches uitnodigen op ons festival. Ik weet niet of die zomaar gaan komen. Ik word ook heel vaak uitgenodigd, maar kan niet altijd gaan. Maar als ik voordien een gesprek heb gehad met die mensen en kan uitleggen wat we echt doen, kan dat een verschil maken. Dat is weer die communicatie: die gaat niet alleen over de praktische zaken, maar over waar het festival precies over gaat, waar we naartoe willen ... Het betrekken van de andere partij en met hen een gesprek aangaan om eventueel samen te werken: door die dialoog is de kans dat die mensen komen en effectief willen samenwerken veel groter.

**Ann:** [00:23:32] Geïnspireerd geraken en kijken wat er nog mogelijk is, *out of the box*, naar de toekomst toe. Jan Van den Borre, heel hartelijk bedankt. Je luisterde naar *Gedeelde grond*, waarin kunstprofessionals praten over wat hen bezighoudt en hoe ze de toekomst zien van het veld dat we delen. Volgende keer praat ik met Dries Meerts, algemene leiding bij het Belgian Saxophone Choir. Tot dan!